

► **Arnhemse heeft een hersentumor, maar besloot het daten weer op te pakken**

Bij de derde date vertelt Roos dat ze kanker heeft

Roos van Dijk (36) leeft al bijna zeven jaar met een hersentumor. Dit is haar verhaal: over carrière, daten en een kinderwens. Over doorgaan met leven, terwijl je weet dat je niet veel tijd hebt.

Anne Veens
Arnhem

De kleurrijke schilderijen aan de muur herinneren Roos van Dijk aan hoe het was. Het leven lachte haar toe. Ze was als kunstenares in opmars. Net afgestudeerd aan de Arnhemse Kunstacademie ArtEZ, wint ze in 2012 een beurs voor jong talent. En wordt haar werk gescout om in Art Gallery O-68 in Velp te hangen.

„Ik was overal en nergens”, zegt ze. Zo is ze artist in residence in Slowakije. Betreft ze een atelier in Amsterdam. Experimenteert ze erop los met materialen tijdens haar master in Groningen. En zoekt ze in New York in containers naar grof vuil om mee te werken. Totdat alles veranderde.

In 2018, als haar master in Groningen erop zit, ziet ze steeds vaker zwart voor haar ogen. „Een soort donkere wolken, die telkens een halve minuut aanhielden. Maar ik werkte vaak 's nachts nog in het atelier, onder TL-verlichting. Misschien zijn mijn ogen gewoon moe, dacht ik nog.”

Met haar zicht is in ieder geval niets mis, blijkt uit een bezoek aan de opticien. En de eerste huisarts die ze spreekt, ziet ook geen reden voor zorgen. „Jonge vrouw, lage bloeddruk, druk met een scriptie, wat gestrest. Oftewel: niets aan het handje.”

„Ik zei haar nog: 'mijn vader had een hersentumor'. Hij overleed eraan toen ik 1 was. En ook mijn oom – de halfbroer van mijn vader – overleed eraan. Maar dat werd weggewuifd.”

Als de vlekken aanhouden, bezoekt ze opnieuw een huisarts, ditmaal in Amsterdam. „Haar reactie was compleet anders. Nadat ze met een apparaat in mijn ogen had geschoten, zei ze: 'er drukt iets op je oogzenuw. Je gaat nú naar het ziekenhuis.’”

Roos krijgt hersen- en MRI-scans. „Na lang in de wachtkamer kwam een jonge arts me halen. Inmiddels waren een vriendin en huisgenoot bij me. 'Neem hen maar mee naar binnen', zei hij.”

Ik dacht toen ik hem aankeek: waarom zoek je geen gezond iemand?

– Roos van Dijk

Zijn gezicht vertelde het verhaal al. Toen zei hij: 'Ik denk niet dat je vandaag nog naar huis gaat.' „Hij vertelde dat ik een hersentumor had. Een behoorlijk grote. Mijn vriendinnen begonnen te huilen en vragen te stellen, maar ik zat doodstil. Ik kreeg het héél koud. Ik kon het nog niet voelen. Dat duurde nog een maand.”

Enkele dagen later al wordt Roos geopereerd. Ze blijkt een glioom astrocytoma te hebben. „Niet één bal op één plek, maar een netwerk dat zich verspreidt over beide hersenhelften.”

De operatie beschadigt haar zicht nog meer. „Ik heb een zwarte vlek in mijn rechteroog. In beide ogen wordt de linkerhelft niet waargenomen. Daardoor heb

▲ **Kunstenares Roos van Dijk bij haar werk in depot-o68 in Velp.**

FOTO ROLF HENSEL

ik moeite met diepte inschatten.”

Ook op straat merkt ze daarvan snel de impact. „Een paar weken na mijn operatie stond ik bij het zebraapad, toen er een auto van links kwam. De mensen om me heen zagen deze aankomen en zetten een stap terug. Ik niet.”

De auto reed met voor- én achterwiel over haar enkel heen. Dus daarna liep ze met krukken. „Mijn mobiliteit nam af. Ik begon me onveilig te voelen in de drukte van Amsterdam. Toen besloot ik terug te gaan naar Arnhem.”

De jaren die volgen staan in het teken van chemotherapie. „Ook al had ik daardoor constant weinig energie en een chemobrein: de tumor bleef stabiel. Op een gegeven

moment ben ik ook weer gaan daten. Ik was twee jaar single en wilde ook gewoon een leuke vriend en gezinnetje.”

Maar: hoe date je als kankerpatiënt? Wanneer gooi je eruit: 'trouwens, ik heb kanker?'. „Voor mezelf had ik bedacht dat date drie een geschikt moment was. Dan heeft iemand me twee keer gezien.”

Op een datingapp ontmoette ze Chris. Hij was de vijfde of zesde

met wie ze datete. Hij vertelde op date drie dat zijn beide ouders recent overleden waren. „Toen heb ik het er ook uitgegooid: 'nu we het toch over vervelende dingen hebben: ik heb een hersentumor.’”

Daar waar anderen terugdeinsden en direct naar de toekomst vroegen, bleef Chris kalm, vertelt ze. „Zijn vader was een langzame dood gestorven aan een longaan- doening. Hij was bekend met el-

lende. Dat maakte dat ik dacht: jij hebt al genoeg meegemaakt, zoek een gezond iemand. Maar hij wilde samen doorgaan.”

In de zomer van 2023 volgt opnieuw slecht nieuws. „De tumor bleek op hol geslagen en snel te groeien. Tot die tijd had ik nog gehoopt een succesverhaal te zijn. Maar dat bleek van niet. Ik kreeg steeds meer epileptische aanvallen. Mijn tumor is nu bestempeld

als de meest agressieve vorm en zo goed als resistent tegen chemo. Ik ga verlamd raken, misschien zelfs mijn karakter verliezen.”

Haar kinderwens is er nog steeds, maar is een ethische kwestie geworden, zegt ze. „Ik ga niet oud worden. En de hormonen van een zwangerschap laten alles sneller groeien, ook een tumor. Ik heb vorig jaar moeten accepteren: een kind kan niet. Ik geef mijn liefde aan mijn vriend, familie, vrienden en hond Britta. Voor haar sta ik op, ook als ik vermoeid ben.”

In Nederland is ze zo goed als uitbehandeld, maar opgeven doet ze niet. Ze is uitgeweken naar een privékliniek in Duitsland. „Met speciale methoden, waardoor de chemo beter aan lijkt te slaan. De tumor groeit nu niet verder.”

Een kind kan niet. De hormonen laten alles sneller groeien, ook een tumor

– Roos van Dijk

Binnenkort gaat ze twee weken in vervolgbehandeling. Struikelblok zijn wel de hoge kosten: de behandeling wordt niet vergoed. Roos startte daarom een crowdfunding én verkoopt al haar eigen kunst bij depot-o68 in Velp. „Ook de werken waaraan ik gehecht was. Galeriehoudster Anne Mie is altijd in mij blijven geloven.”

Ze koestert elke dag. „We zijn zo geneigd om maar voorbij te razen, met onze telefoons en drukke programma's. Ik ben anders gaan kijken. Wat is de lucht mooi, wat zijn de bomen bijzonder. Ik zie zoveel meer details en schoonheid nu ik dagelijks voel hoe eindig het is.”

Beter zal ze niet meer worden, weet ze. „Het is de vraag hoelang ik nog rekken kan. Maar in de tijd die nog rest, kan ik wel gelukkig zijn. Daar ga ik voor. Ik ben nog niet klaar met leven.”